

Warszawa, 29 stycznia 2025 r.

dr hab. Karina Marczuk, prof. ucz.

Katedra Dyplomacji i Instytucji Międzynarodowych

Wydział Nauk Politycznych i Studiów Międzynarodowych

Uniwersytet Warszawski

Recenzja

osiągnięcia naukowego p. dr Justyny Marzec, tj. monografii pt. *Systemy wczesnego ostrzegania w organizacjach międzynarodowych*, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2024 (355 stron) oraz przedłożonego dorobku naukowego

Uwagi wstępne

W recenzji poddano ocenie przedłożone przez p. dr Justynę Marzec materiały, tj. monografię, nadesłane publikacje oraz autoreferat, w którym zaprezentowano dorobek naukowy, dydaktyczny i informacje o działalności organizacyjnej, popularyzatorskiej i innej. Przedstawiana jako główne osiągnięcie naukowe praca jest zatytułowana *Systemy wczesnego ostrzegania w organizacjach międzynarodowych* i została wydana nakładem Wydawnictwa UMCS, Lublin 2024 (355 stron). W ocenie osiągnięć i dorobku Habilitantki monografia ta odgrywa wiodącą rolę.

Zawarta w recenzji ocena odnosi się zatem do osiągnięcia naukowego, którym jest wspomniana monografia autorstwa Habilitantki, publikacji – na podstawie udostępnionych przez Habilitantkę, oraz aktywności w innych obszarach. Tym samym niżej odniesiono się, po pierwsze, do głównego osiągnięcia naukowego (monografii), następnie – pozostałego przedłożonego dorobku publikacyjnego i kolejno – innych obszarów aktywności (naukowa, dydaktyczna, organizacyjna oraz w zakresie popularyzacji nauki i inna). Ocenę poprzedzono zarysem sylwetki naukowej Habilitantki, natomiast wniosek końcowy zawarto w podsumowaniu.

Sylwetka naukowa Habilitantki

Na wstępie należy odnotować, że z informacji przedstawionych przez p. dr J. Marzec w autoreferacie wynika, że Habilitantka ukończyła studia magisterskie (pięcioletnie) na kierunku stosunki międzynarodowe w 2009 r. (tytuł pracy magisterskiej – *Debata w sprawie utworzenia Wspólnoty Wschodniązjatyckiej*, promotor – p. prof. dr hab. Marek Pietraś). W 2013 r. uzyskała stopień naukowy doktora nauk społecznych w zakresie nauk o polityce na Wydziale Politologii Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Podstawą uzyskania stopnia była rozprawa doktorska zatytułowana *Bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej* (promotor – p. prof. dr hab. Marek Pietraś). P. dr J. Marzec ma zatem wykształcenie politologiczne.

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka podjęła pracę zawodową jako adiunkt na dwóch uczelniach. Obecnie natomiast jest zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Międzynarodowych Stosunków Politycznych w Instytucie Stosunków Międzynarodowych na Wydziale Politologii i Dziennikarstwa Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (od 2020 r.).

Ocena osiągnięcia naukowego

Jak już wyżej wspomniano, głównym osiągnięciem naukowym Habilitantki jest monografia *Systemy wczesnego ostrzegania w organizacjach międzynarodowych*, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2024 (355 stron). Na kolejnych stronach odniesiono się zatem do: podjętego w pracy tematu, określonego celu, pytań badawczych, postawionych hipotez, dobranej metodologii, struktury monografii oraz wniosków końcowych.

Podjęty przez Habilitantkę temat jest oryginalny, w przedkładanej pracy podjęto próbę wypełnienia luki z zakresu wiedzy o systemach wczesnego ostrzegania w organizacjach międzynarodowych w kontekście możliwych sytuacji kryzysowych czy konfliktowych. Takie ujęcie tematu skłania ku refleksji, że omawiana praca plasuje się m.in. na styku badań konfliktów, organizacji międzynarodowych i – w związku z tym – badań zarówno z zakresu stosunków międzynarodowych, jak i szeroko rozumianego bezpieczeństwa (również wewnętrznego). To stanowi o jej oryginalności, jak również o interdyscyplinarnym charakterze. Uwagę przyciąga podrozdział poświęcony wczesnemu ostrzeganiu jako kategorii dyscypliny stosunki międzynarodowe. Autorka podkreśla nowy i zarazem ewoluujący charakter

wczesnego ostrzegania jako kategorii stosunków międzynarodowych, tj. od – początkowo – rozpoznawania zagrożeń w sferze militarnej do zagrożeń z zakresu zarządzania kryzysowego. Poza tym, na co również należy zwrócić uwagę, zagadnienie wczesnego ostrzegania niewątpliwie znajdowało zastosowanie w praktyce, tj. chodziło o zapobieganie czy niwelowanie skutków różnych sytuacji kryzysowych czy zagrożeń innego rodzaju. W omawianej pracy podjęto natomiast próbę podejścia do tematu na gruncie teoretycznym – jak zaznacza Autorka – „[...] do tej pory nie było ono [tj. wczesne ostrzeganie – KM] przedmiotem pogłębionej analizy na gruncie nauki o stosunkach międzynarodowych” (s. 37). Interdyscyplinarny charakter pracy wynika również z przyjętego przez Autorkę szerokiego rozumienia pojęcia „konflikt”, obejmującego – poza konfliktami zbrojnymi – także inne (wymienia „[...] społeczne, żywnościowe czy humanitarne [...]”, s. 39), a także szerokiego pojmowania zagrożeń dla bezpieczeństwa w czasach współczesnych, tj. uwzględniania także tych niemilitarnych. To podejście zdaje się wynikać z inspiracji Autorki dorobkiem kopenhaskiej szkoły bezpieczeństwa (co sygnalizuje w autoreferacie w odniesieniu do swojego dorobku w obszarze badań bezpieczeństwa energetycznego, s. 21).

Jak odnotowuje we *Wstępie* Autorka, wczesne ostrzeganie – ujmowane jako system – stanowi obszar zainteresowania organizacji międzynarodowych, a przypadki państw, które podejmują istotne działania z tego zakresu, są nieliczne (Autorka wymienia Stany Zjednoczone, Wielką Brytanię oraz RFN; s. 13). Ta konstatacja uzasadnia wybór tematu pracy. Poza tym, wybór ten uzasadniany jest ograniczoną literaturą przedmiotu przede wszystkim z obszaru stosunków międzynarodowych – jak podkreśla Autorka (s. 13) – na której kartach w sposób kompleksowy byłyby poruszane tematy stanowiące obszar zainteresowania p. dr Marzec.

Określony cel pracy to – by przywołać słowa Autorki – „[...] analiza systemów wczesnego ostrzegania w organizacjach międzynarodowych [...]” (s. 14). Posłużono się przykładami trzech organizacji międzynarodowych (Organizacja Narodów Zjednoczonych, Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie i Unia Europejska). Autorka we *Wstępie* wyjaśnia kryteria doboru tych organizacji. Uszczegółowia również główny cel, deklarując cztery cele szczegółowe. Dotyczą one (1) dążenia do uporządkowania dorobku z omawianego zakresu, w tym dążenia do klaryfikacji siatki pojęć; (2) usytuowania wczesnego ostrzegania wśród innych kategorii, które już funkcjonują w stosunkach międzynarodowych; (3) to „[...] analiza uwarunkowań normatywnych i instytucjonalnych, a także metodologii funkcjonowania systemów wczesnego ostrzegania” (s. 15); (4) badania systemów wczesnego ostrzegania

w ONZ oraz OBWE i UE. Należy tu dodać, że dążąc do realizacji tak sformułowanego celu głównego, jak i celów szczegółowych, Autorka przyjęła podejście systemowe.

Autorka poszukuje odpowiedzi na zadane pytania badawcze. Pytania te sygnalizują dążenie do znalezienia pewnych ogólnych odpowiedzi, które wyjaśniłyby złożoność zagadnienia systemów wczesnego ostrzegania. Dotyczą one tego, czy:

- wczesne ostrzeganie to środek, proces, mechanizm bądź system?
- co obejmują zakresy podmiotowy i przedmiotowy wczesnego ostrzegania?
- funkcji wczesnego ostrzegania i funkcji organizacji międzynarodowych oraz ich relacji;
- kwestii użyteczności kategorii wczesnego ostrzegania w stosunkach międzynarodowych;
- konstrukcji systemów wczesnego ostrzegania i czynników, które określają ich skuteczność;
- stałych wzorców i sposobu działania systemów wczesnego ostrzegania;
- adaptacji systemów wczesnego ostrzegania do zmian w środowisku międzynarodowym.

Autorka poddaje sprawdzeniu hipotezy badawcze. Dotyczą one znaczenia systemu wczesnego ostrzegania w dyscyplinie stosunki międzynarodowe i tym samym zwiększenia znaczenia organizacji międzynarodowych w obszarze bezpieczeństwa międzynarodowego (hipoteza pierwsza). Słusznie Autorka dostrzega tu istotność siatki pojęciowej w zakresie problematyki wczesnego ostrzegania – zasadniczej, jeśli o wczesnym ostrzeganiu mówić w kategoriach dyscypliny stosunki międzynarodowe. Zakłada ponadto, że istnienie systemów wczesnego ostrzegania to funkcja organizacji międzynarodowych (hipoteza druga), odnotowując, że: „O efektywności i znaczeniu organizacji międzynarodowych powołanych na rzecz bezpieczeństwa decyduje aktywne działania w zakresie ostrzegania” (s. 16). Zaakcentowanie znaczenia wczesnego ostrzegania wnosi inne spojrzenie na rolę organizacji międzynarodowych, ponieważ często postrzega się je przez pryzmat ich reakcji na już zastaną sytuację. W trzeciej z hipotez odniesiono się właśnie do tej kwestii – właściwa odpowiedź na zagrożenia jest następstwem prawidłowego działania systemu wczesnego ostrzegania. Jednocześnie zaś Autorka zastrzega, że: „Efektywność systemu wczesnego ostrzegania nie powinna być oceniana na podstawie reakcji” (s. 16). Natomiast ostatnia, czwarta z hipotez opiera się na założeniu, że systemy wczesnego ostrzegania powinny uwzględniać specyfikę organizacji międzynarodowych w związku ze zmianami zachodzącymi w środowisku

międzynarodowym i odmiennym charakterem konfliktów w czasach współczesnych. Hipotezy te znalazły potwierdzenie, co odnotowano w *Zakończeniu*.

W pracy Autorka czerpała z neoliberalnego instytucjonalizmu i to podejście okazało się przydatne z trzech przyczyn, które wymienia. Wśród nich niewątpliwie użyteczne jest spojrzenie na stosunki międzynarodowe jako „zdecentralizowane”, bez ośrodka władzy, praca dotyczy bowiem organizacji międzynarodowych.

Zastosowano zarówno metody, jak i techniki badawcze. Zadeklarowane metody badawcze to: analiza czynnikowa, analiza porównawcza, analiza przypadków. Metody dobrano w sposób prawidłowy, jak również Autorka w sposób prawidłowy odróżniła techniki badawcze (analiza literatury przedmiotu i dokumentów źródłowych) od zadeklarowanych, wyżej wymienionych metod.

Na strukturę monografii składają się *Wstęp*, cztery rozdziały oraz *Zakończenie*. Praca jest wyposażona w bibliografię oraz spisy tabel i rysunków, a także wykaz skrótów. *Wstęp* ma charakter metodologiczny, jak również stanowi wprowadzenie do omawianej problematyki. Zawiera uzasadnienie podjęcia tematu badań, postawiony cel główny i cele szczegółowe, pytania badawcze i hipotezy, deklarowane metody i techniki badań, przegląd stanu badań, ukazujący, w jakim zakresie praca Autorki wypełnia lukę bądź uzupełnia literaturę przedmiotu, oraz omówienie struktury pracy. Całość pracy składa się z dwóch części, czyli o charakterze teoretycznym (rozdział pierwszy) i dotyczącej przypadków omawianych organizacji (rozdziały od drugiego do czwartego). W rozdziale pierwszym, jak już pisano wyżej, uwagę zwraca podrozdział poświęcony wczesnemu ostrzeganiu ujmowanemu jako kategoria dyscypliny stosunki międzynarodowe (s. 32–80). Co ważne, Autorka w rozdziale pierwszym dąży także do ustalenia siatki pojęć z omawianego zakresu, wskazuje też na specyfikę organizacji międzynarodowych. Rozdział pierwszy, teoretyczny, jest również rozbudowany pod względem ilościowym (s. 25–157).

Rozdziały od drugiego do czwartego są poświęcone są przypadkom systemów wczesnego ostrzegania w Organizacji Narodów Zjednoczonych, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie i Unii Europejskiej. Przypadki tych organizacji dobrano, kierując się kryterium zasięgu ich działania, jak i celami (zapobieganie konfliktom), są to organizacje o charakterze niewojskowym. Dwie z nich to organizacje regionalne, ONZ ma charakter powszechny. Trzy omawiane rozdziały mają zatem podobną strukturę wewnętrzną – Autorka przechodzi od analizy prawno-instytucjonalnej systemu wczesnego ostrzegania przez analizę

procedur do analizy funkcjonowania w danej organizacji. Rozdziały od drugiego do czwartego stanowią zasadniczą część pracy (s. 159–318).

W *Zakończeniu* zawarto podsumowanie prowadzonych badań, jak i potwierdzenie postawionych we *Wstępie* hipotez. Wskazano, że przeprowadzone analizy przypadków trzech różnych organizacji ukazują, że „[...] nie ma jednej i skutecznej drogi prowadzącej do wypracowania komunikatu wczesnego ostrzegania” (s. 321). Ta konstatacja pociąga za sobą inną – mianowicie, że brak pewnego schematu, który mógłby być stosowany przez różne organizacje. To stwierdzenie zdaje się być istotną konkluzją wynikającą z przeprowadzonych analiz, zwłaszcza że na dalszych kartach *Zakończenia* Autorka wskazuje na różnice, jak i podobieństwa omawianych systemów wczesnego ostrzegania. Ogółem, tak skonstruowana struktura jest dla czytelnika przejrzysta i uporządkowana.

Ocena publikacji

Jeśli chodzi o przedłożony do recenzji dorobek publikacyjny Habilitantki, to – poza omówioną wyżej monografią – obejmuje on także inne publikacje. Dorobek publikacyjny p. dr Marzec obejmuje zarówno artykuły, jak i rozdziały w pracach zbiorowych, prace we współredakcji, jeszcze inne monografie i publikacje innego rodzaju. Przedłożone publikacje dotyczą czterech obszarów zainteresowań badawczych – jak deklaruje Habilitantka – (1) z zakresu wczesnego ostrzegania, (2) bezpieczeństwa państwa w cyberprzestrzeni, (3) bezpieczeństwa energetycznego i polityki energetycznej oraz (4) polityki wewnętrznej państwa i zarządzania kryzysowego. Zainteresowania badawcze Habilitantki oscylują zatem wokół szeroko rozumianej problematyki bezpieczeństwa i – jak można się zorientować – zainteresowania te ewoluowały od zagadnień z zakresu bezpieczeństwa międzynarodowego i zarządzania kryzysowego w kierunku badań systemów wczesnego ostrzegania, co wskazuje na pewne ukierunkowanie w ramach badań podejmowanej problematyki.

Jeśli chodzi o dorobek p. dr Marzec dotyczący wczesnego ostrzegania, to zakres przedmiotowy zainteresowań badawczych Habilitantki w tym obszarze ma charakter interdyscyplinarny – wpisuje się w badania bezpieczeństwa międzynarodowego, jak i zarządzania kryzysowego. Bardziej szczegółowo – Habilitantka skoncentrowała się na badaniu systemów wczesnego ostrzegania w organizacjach międzynarodowych, co zaowocowało zwłaszcza przedstawianym do oceny osiągnięciem naukowym (monografią), jak i innymi, wcześniejszymi publikacjami, na których kartach – jak podkreśla w autoreferacie

(s. 14) – zawierała cząstkowe rezultaty badań (artykuł i rozdział w pracy pod redakcją). Ten obszar zainteresowań Habilitantki łączy się ze wspomnianym zarządzaniem kryzysowym na poziomie państwa, jak i międzynarodowym, przy czym, jak odnotowuje (s. 15), szczególne znaczenie miało tu skoncentrowanie się na fazie zapobiegania, także prewencji konfliktom, i to ostatecznie dało podstawę do podjęcia tematu w odniesieniu do organizacji międzynarodowych.

Jeśli chodzi o problematykę bezpieczeństwa, to Habilitantka w swoich badaniach zajmowała się kilkoma jego wymiarami, przy czym – jak akcentuje (s. 14, 16) – zwłaszcza bezpieczeństwem międzynarodowym. Podjęła także problematykę z zakresu bezpieczeństwa państwa w cyberprzestrzeni. W tym obszarze, jak informuje Habilitantka, ma w swoim dorobku m.in. współredakcję prac zbiorowych. Jeszcze inną sferą zainteresowania p. dr Marzec jest bezpieczeństwo energetyczne. Jeśli chodzi o ten ostatni wymiar, to Habilitantka jest autorką monografii (*Bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej*, Wydawnictwo PTG, Kraków 2015, 314 stron) oraz 10 artykułów i 12 rozdziałów.

Jeśli chodzi o dorobek publikacyjny z zakresu polityki wewnętrznej państw, to Habilitantka badała wybrane zagadnienia z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego. Podjęła badania przypadków Brazylii i Wenezueli. Wynikiem są publikacje, w tym monografia, prace we współredakcji, artykuły i rozdziały w pracach zbiorowych.

Pod względem ilościowym dorobek publikacyjny Habilitantki nie budzi zastrzeżeń. Według przedstawionych przez p. dr Marzec informacji, przed uzyskaniem stopnia doktora opublikowała pięć artykułów naukowych. Po uzyskaniu stopnia doktora – poza stanowiącą główne osiągnięcie monografią – p. dr Marzec opublikowała jeszcze trzy inne monografie (w tym jedna z nich to podręcznik), ma na swoim koncie współredakcję prac zbiorowych (siedem, jedna z nich to podręcznik), jest autorką rozdziałów (22), artykułów naukowych (14) oraz publikacji innego rodzaju (hasła, sprawozdanie i recenzje w czasopiśmie). Publikacje te napisano w języku polskim, kilka artykułów naukowych przygotowano w języku angielskim. Doradzać Habilitantce można podjęcie działań, w toku Jej dalszej kariery zawodowej, w kierunku umiędzynarodowienia publikacji badań – podejmowane przez Nią tematy zapewne mogłyby zainteresować także zagranicznych odbiorców. Przyrost dorobku publikacyjnego po obronie doktoratu wskazuje też na rozwój zainteresowań naukowych Habilitantki.

Dodatkowo p. dr Marzec była recenzentką artykułów w czasopismach naukowych, takich jak: „Rocznik Instytutu Europy Środkowej”, „Polieja”, „Atheneum. Polskie Studia Politologiczne”.

Ocena dorobku w pozostałych obszarach

Aktywność naukowa

Habilitantka, zgodnie z przekazanymi informacjami, brała udział w konferencjach naukowych (wystąpienia z referatami, udział w dyskusji). P. dr Marzec występowała na różnych konferencjach, organizowanych przez różne krajowe ośrodki (Akademię Sztuki Wojennej w 2017 r., Uniwersytet Jagielloński w 2019 r., Uniwersytet Warszawski w 2022 r., Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II i Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie w 2023 r. i Uniwersytet Łódzki w 2023 r.), w trakcie których – jak zauważa w autoreferacie (s. 14) – miała m.in. okazję prezentować częściowe wyniki badań z zakresu wczesnego ostrzegania. Ogółem, jeśli chodzi o aktywny udział w konferencjach, to po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka występowała z referatem 20 razy i raz w roli dyskusantki. Poza tym organizowała bądź współorganizowała krajowe konferencje i seminaria naukowe, brała udział w komitetach organizacyjnych, zasiadała w radzie naukowej (łącznie pełniła tego typu funkcje pięć razy). Ponadto p. dr Marzec angażowała się w inne formy aktywności naukowej, tj. brała udział w trzech projektach na poziomie krajowym, pełniąc różne funkcje (członka zespołu, koordynatora zadania, wykonawcy), co zaowocowało publikacjami.

Ponadto Habilitantka, jak podaje, pełni funkcję sekretarza sekcji polityki energetycznej Polskiego Towarzystwa Studiów Międzynarodowych. W latach 2016–2020 przewodniczyła Oddziałowi w Lublinie Polskiego Towarzystwa Geopolitycznego (członkostwo do 2021 r.). Należy także odnotować, że angażowała się w działalność wydawniczą czasopism naukowych, tj. od 2020 r. pełni funkcję sekretarza czasopisma „Teka Komisji Politologii i Stosunków Międzynarodowych”, od 2021 r. – zastępcy redaktora naczelnego czasopisma „Energy Policy Studies”, natomiast w latach 2016–2019 – początkowo zastępcy redaktora, następnie redaktora naukowego czasopisma „Zeszyty Naukowe WSEI. Seria Administracja”.

Dorobek dydaktyczny

Habilitantka, zgodnie z udostępnionymi informacjami, ma doświadczenie w pracy dydaktycznej. Jak odnotowuje w przedłożonym autoreferacie (s. 25), w pracy dydaktycznej

uwzględnia swoją działalność naukową, co należy Habilitantce poczytywać na plus. P. dr Marzec prowadzi zajęcia dydaktyczne o różnym charakterze (ćwiczenia, konwersatoria, warsztaty, ale też wykłady i seminaria) i na różnych kierunkach studiów (stosunki międzynarodowe, International Relations, administracja, IT Cyber Security oraz bezpieczeństwo narodowe i bezpieczeństwo wewnętrzne). Prowadziła również zajęcia na studiach podyplomowych.

Jeśli chodzi o przedmioty, które realizowała Habilitantka, to ich tematyka dotyczyła obszaru stosunków międzynarodowych, bezpieczeństwa, w tym wewnętrznego, zagadnień z zakresu prawa. P. dr Marzec prowadziła takie zajęcia, jak: organizacje międzynarodowe, prawo międzynarodowe, prognozowanie międzynarodowe, międzynarodowe stosunki polityczne, podstawy wiedzy o państwie i prawie, teoria bezpieczeństwa, bezpieczeństwo energetyczne, polityka energetyczna państwa, zagrożenia asymetryczne, zarządzanie kryzysowe, systemy zarządzania kryzysowego, systemy zarządzania kryzysowego UE, Early Warning Systems, terroryzm.

Habilitantka, co należy odnotować, ma w swoim dorobku dwa podręczniki. Są to: *Podstawy prawne. Podręcznik. Studia przypadków*, Wydawnictwo WSEI, Lublin 2021, 220 stron oraz publikacja we współredakcji – *Bezpieczeństwo państwa w XXI wieku. Podręcznik akademicki*, Wydawnictwo WSEI, Lublin 2018, 421 stron (współredaktorzy: Ł. Wojciechowski, M. Paździor, A. Żywicka).

P. dr Marzec była również promotorką i recenzentką licznych prac licencjackich i magisterskich na różnych kierunkach studiów. Ponadto pełniła i pełni funkcję promotora pomocniczego w czterech postępowaniach doktorskich. Dwa z nich zostały zakończone decyzją o nadaniu stopnia doktora, tj. p. dr Eweliny Paszkiewicz (tytuł dysertacji – *Koncepcja unii energetycznej – uwarunkowania i bariery realizacji*, promotor – p. prof. dr hab. Paweł Soroka; 2022 r.) i p. dra Roberta Bańskiego (tytuł dysertacji – *System polityki energetycznej Rzeczypospolitej Polskiej*, promotor – p. prof. dr hab. Małgorzata Podolak; 2020 r.), natomiast dwa inne są obecnie realizowane: p. mgra Macieja Janowskiego (tytuł dysertacji – *Polityka energetyczna państw Grupy Wyszehradzkiej*, promotor – p. dr hab. Małgorzata Podolak, prof. UMCS; od 2019 r.) i p. mgra Macieja Skuzy (tytuł dysertacji – *Odporność energetyczna UE*, promotor – p. dr hab. Justyna Misiągiewicz, prof. UMCS; od 2022 r.).

Dorobek organizacyjny, w zakresie popularyzacji nauki i inny

Habilitantka w trakcie swojej pracy zawodowej zasiadała w kilku różnych komisjach zajmujących się jakością kształcenia, zarówno jako członek, jak i przewodnicząca. Od 2024 r. zasiada natomiast w Zespole Programowym na kierunku stosunki międzynarodowe. Ma także doświadczenie w pracy związanej z organizacją dydaktyki – koordynowała dwa kierunki studiów i na dwu etapach kształcenia (bezpieczeństwo wewnętrzne, studia pierwszego stopnia oraz administracja, studia pierwszego i drugiego stopnia w WSEI w Lublinie). Obecnie pełni funkcję opiekuna studentów na kierunku stosunki międzynarodowe (studia pierwszego stopnia). Natomiast na dotychczasowy dorobek Habilitantki w zakresie popularyzacji nauki – jak i o charakterze organizacyjnym – składa się współorganizacja przez Habilitantkę Olimpiady Geopolitycznej w 2016 r.; trzykrotnie brała także udział w Lubelskim Festiwalu Nauki.

P. dr J. Marzec angażuje się również w działalność ekspercką. Według przekazanych informacji, od 2014 r. Habilitantka współpracuje z różnymi krajowymi podmiotami (organizacjami pozarządowymi oraz instytucjami) w charakterze eksperckim – brała udział w konferencjach, jak i jest autorką publikacji (komentarzy na temat polityki energetycznej). Jeśli natomiast chodzi o aktywność ekspercką o wymiarze międzynarodowym, to była ekspertem w projekcie finansowanym przez Visegrad Fund pt. *Single Gas Market and Energy Security in the Visegrad States: Models, Challenges, Perspectives*.

Wniosek końcowy

Dorobek naukowy przedstawiony przez p. dr Justynę Marzec obejmuje główne osiągnięcie naukowe, czyli monografię, oraz inne przedłożone publikacje. Ponadto Habilitantka przedstawiła dorobek dydaktyczny (zajęcia dydaktyczne w różnych formach, promotorstwo prac licencjackich i magisterskich, pełnienie funkcji promotora pomocniczego w przewodach doktorskich). Habilitantka zaprezentowała także dotychczasowe inne formy aktywności naukowej, organizacyjnej i popularyzatorskiej. Habilitantka spełnia wymagania stawiane kandydatom w postępowaniu habilitacyjnym. Ocena osiągnięć naukowych, jak i pozostałego dorobku stanowi podstawę do wnioskowania o nadanie p. dr Justynie Marzec stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie stosunki międzynarodowe.

Karina Marzec